

Predlogi tožeče stranke:

— ugotovi naj se, da Kraljevina Belgija s tem, ko ni zagotovila prenosa člena 2, (f),(j) in (k) ter točke 4(C) Priloge III k Direktivi Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih⁽¹⁾ v valonsko pravo, ni izpolnila obveznosti iz te direktive;

— Kraljevini Belgiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Evropska Komisija v utemeljitev svoje tožbe navaja dva očitka.

Po eni strani očita toženi stranki, da ni prenesla v pravo Valonske regije pojmov „podzemno skladišče“, „odlagališčni plin“ in „izlužek“ iz določb člena 2(f),(j) in (k) Direktive 1999/31/ES o odlaganju odpadkov na odlagališčih. Komisija poudarja pomen teh pojmov, ki so — ker gre za ključne pojme za uporabo te direktive — uporabljeni tudi v drugih določbah, ki so sprejete na podlagi in ob uporabi le-te.

Po drugi strani tožeča stranka navaja, da valonsko pravo ne vsebuje nobene določbe, ki bi določila sprožitvene ravni, od katerih se lahko šteje, da ima odlagališče pomemben škodljiv vpliv na kakovost podtalnic. Vendar pa naj bi bila točka 4(C) Priloge III k direktivi, ki določa pripravo takšnih določb, ključnega pomena za zagotovitev dejanskega nadzora kakovosti podtalnic in posledično jamstva varstva okolja, ki je bistveni cilj direktive.

⁽¹⁾ UL L 182, str. 1.

Tožba, vložena 1. aprila 2009 — Komisija Evropskih skupnosti proti Italijanski republiki

(Zadeva C-121/09)

(2009/C 141/51)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: W. Wils in C. Cattabriga, zastopnika)

Tožena stranka: Italijanska republika

Predloga tožeče stranke:

— Ugotovi naj se, da Italijanska republika ni izpolnila obveznosti iz člena 7 Direktive 90/314/EGS⁽¹⁾;

— Italijanski republiki naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

1. Italijanska republika z določitvijo trimesečnega roka od datuma, določenega za konec potovanja, za vložitev predloga za intervencijo pri jamstvenem skladi, za potrošnika turističnega paketa, ni izpolnila obveznosti iz člena 7 Direktive 90/314.

2. Člen 7 Direktive 90/314 določa, da mora pogodbeni organizator potovanja in/ali turistični agent zagotoviti zadosten dokaz o jamstvu za povrnitev preplačanih zneskov in za vrnitev potrošnika na mesto odhoda v primeru insolventnosti. V skladu z razlago podano v sodni praksi Skupnosti ta določba državam članicam nalaga obveznost glede doseganja rezultata, ki vključuje podelitev kupcu turističnih paketov pravice do dejanskega varstva pred tveganjem insolventnosti organizatorjev in zlasti povrnitev plačanih zneskov ter vrnitev kupca na mesto odhoda.

3. Na podlagi naslednjega člena 8 lahko države članice sprejmejo strožje predpise, vendar le kadar ti nudijo večjo zaščito potrošniku.

4. V obravnavanem primeru je namen zadevne italijanske zakonodaje, glede na podatke, ki so jih med postopkom zaradi neizpolnitve obveznosti predložili nacionalni organi, zagotoviti možnost izterjave zneskov, ki so bili plačani potrošnikom, v korist državnega proračuna, in torej zavarovati finančne interese države, ne pa zagotoviti večje varstvo kupcev turističnih paketov.

5. Čeprav Komisija razume interes Italije, da zagotovi racionalno in uravnoteženo upravljanje jamstvenega sklada, tako da olajša njegov regresni zahtevek v razmerju do organizatorja turističnih potovanj, pa meni, da tak ukrep, s katerim je določen prekluzivni rok za vložitev predloga za intervencijo sklada, uvaja pogoj, ki lahko potrošniku odvzame pravice zagotovljene z Direktivo 90/314.

6. Res je, kar trdijo italijanski organi, da lahko potrošnik vložiti zahtevo za intervencijo sklada takoj, ko izve za okoliščine, ki lahko preprečijo izvršitev pogodbe. Za uporabo te možnosti pa je nujno, da pozna zadevne okoliščine. Če sedaj izključimo primere v katerih je stečaj organizatorja potovanja očiten, saj je bil razglašen z ugotovitveno sodbo, v večini primerov potrošnik ne pozna natančnega premoženjskega položaja navedenega organizatorja. Zato je običajno, da se za vračilo plačanih zneskov najprej obrne nanj, tako da pošlje dopis, morda opomin, in nazadnje plačilni nalog. Tako lahko pride do tega, da je trimesečni rok, ki je določen v členu 5 ministrskega dekreta št. 349/1999 v trenutku vložitve predloga za intervencijo jamstvenega sklada že pred časom potekel, s čimer se potrošniku odvzame pravica do vračila plačanih zneskov.

7. Italijanski organi so za izpolnitev neizpolnjene obveznosti, ki je predmet očitka v tem postopku, najprej napovedali, da želijo rok za vložitev predloga za intervencijo sklada podaljšati iz treh na dvanajst mesecev, nato pa, da ga želijo odpraviti.
8. Poleg tega so v Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana objavili sporočilo, s katerim so želeli obvestiti morebitne zainteresirane stranke, da lahko do odprave zadevnega roka za zagotovitev varstva potrošnikov predloge za dostop do jamstvenega sklada vložijo kadarkoli.
9. Komisija meni, da ti ukrepi, čeprav pomenijo pohvalen poskus odprave posledic očitane neizpolnitve obveznosti niso zadostne za odpravo tveganja, da se kupcu turističnih paketov odvzame pravica do učinkovitega varstva v primeru stečaja organizatorja potovanj.
10. Za popolno zagotovitev pravne varnosti, s čimer se posameznikom omogoči poznavanje celotnega obsega njihovih pravic in njihovo uveljavljanje pred sodišči, je treba določbe direktive izvajati z nesporno učinkovitostjo, specifičnostjo in jasnostjo in ne zgolj z upravnimi praksami, ki jih lahko nacionalna uprava spreminja po prostem preudarku.
11. Hkraten obstoj v italijanski ureditvi, na eni strani, določbe, ki ni bila nikoli formalno odpravljena — s katero je določen trimesečni prekluzivni rok za vložitev predloga za intervencijo sklada — in, na drugi strani, sporočila uprave, ki poziva k neupoštevanju tega roka, povzroča očiten položaj negotovosti za kupce turističnih paketov.

(¹) Direktiva Sveta 90/314/EGS z dne 13. junija 1990 o paketnem potovanju, organiziranih počitnicah in izletih (UL L 158, str. 59).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Symvoulío tis Epikrateias (Grčija) 2. aprila 2009 — Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E.Lesbou, Blue Star Ferries proti Ypourgos Emborikis Naftilias

(Zadeva C-122/09)

(2009/C 141/52)

Jezik postopka: grščina

Predložitveno sodišče

Symvoulío tis Epikrateias

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E.Lesbou, Blue Star Ferries

Tožena stranka: Ypourgos Emborikis Naftilias

Vprašanja za predhodno odločanje

- „1. Ali v skladu s členoma 10, drugi odstavek, ES in 249, drugi odstavek, ES velja, da (i) bi se moral grški zakonodajalec v obdobju začasnega izvzetja — to je do 1. januarja 2004 — od uporabe Uredbe Sveta (EGS) št. 3577/92 z dne 7. decembra 1992 o uporabi načela prostega pretoka storitev v pomorskem prometu med državami članicami (pomorska kabotaža) (UL L 364), ki je bilo uvedeno v členu 6(3) te uredbe in ki velja za Grčijo, vzdržati sprejetja določb, ki bi lahko resno ogrozile polno in učinkovito izvajanje Uredbe št. 3577/92 v Grčiji od 1. januarja 2004 dalje; (ii) imajo posamezniki pravico, da se pri izpodbijanju veljavnosti določb, ki jih je grški zakonodajalec sprejel pred 1. januarjem 2004, sklicujejo na zadevno uredbo, če navedene nacionalne določbe resno ogrožajo polno in učinkovito izvajanje te uredbe v Grčiji od 1. januarja 2004 dalje?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je polno izvajanje Uredbe št. 3577/92 od 1. januarja 2004 v Grčiji resno ogroženo, ker je grški zakonodajalec pred 1. januarjem 2004 sprejel predpise, ki so izčrpani in stalni, ki ne vsebujejo določbe, da prenehajo veljati s 1. januarjem 2004, in ki niso skladni z določbami Uredbe št. 3577/92?
3. Če je odgovor na prvo in drugo vprašanje pritrdilen, ali členi 1, 2 in 4 Uredbe Sveta (EGS) št. 3577/92 dopuščajo sprejetje nacionalnih predpisov, v skladu s katerimi lahko ladjarji opravljajo storitve pomorske kabotaže le na določenih linijah, ki jih vsako leto opredeli za to področje pristojen nacionalni organ, in po predhodni pridobitvi upravnega dovoljenja, ki se izda v okviru sistema odobritve s tema lastnostma: (i) brez izjem se nanaša na vse linije za prevoze na otoke, z otokov in med otoki, (ii) pristojni nacionalni organi imajo možnost, da ugodijo vlogi za izdajo dovoljenja za opravljanje ladijskih prevozov na določeni liniji po enostranski spremembi — o kateri odločijo z diskrecijsko pravico in brez predhodno opredeljenih meril, ki se pri tem uporabljajo — sestavin vloge, ki se nanašajo na pogostost in obdobje prekinitve izvajanja storitve ter prevoznino?
4. Če je odgovor na prvo in drugo vprašanje pritrdilen, ali nacionalna zakonodaja, ki določa, da je ladjar, ki mu je upravni organ izdal dovoljenje za opravljanje ladijskih prevozov na določeni liniji (potem ko je bilo njegovi vlogi ugodeno bodisi v obliki, v kakršni je bila predložena, bodisi po spremembi nekaterih njenih sestavin, ki jih je ladjar sprejel), načeloma dolžan neprekinjeno in v vsem enoletnem obdobju obratovanja opravljati ladijske prevoze na določeni liniji in da mora, preden začne izvajati te storitve, zaradi zavarovanja izpolnitve prevzetih obveznosti predložiti garancijo, ki se uveljavi delno ali v celoti, če teh obveznosti ne izpolni ali jih ne izpolni pravilno, uvaja nedovoljeno omejitev svobode opravljanja storitev v smislu člena 49 ES?“